

P.H. de Vries – brigade-generaal der cavalerie*

Opperwachtmeester Van den Hoef tuurde ingespannen door zijn 'handheld' warmtebeeldkijker. Na enige tijd het terrein bekeken te hebben, zette hij de kijker weer af. Zijn bestuurder en waarnemer hadden ook niets opgemerkt. Zijn gedachten dwaalden af. Wie had dat gedacht dat hij nog eens als pelotonscommandant zou deelnemen aan een echte operatie in Bombardije (of zoals dat heette in de periferie, want zo werd het operatietoneel vergoelijklend aangeduid). Dit verschilde nogal van de taken die hij als jong wachtmeester moest vervullen tijdens de vele oefeningen in wat toen nog West-Duitsland heette.

Maar sindsdien was er veel veranderd. En nu zit hij hier. Geen idee waar precies, nauwelijks nog peut en alleen nog maar klein-kalibermunitie, zijn granaten op. Bovendien geen verbinding, omdat zijn werkstation defect is. Mismoedig kijkt hij naar de horizon. Zijn blik dwaalt af naar de zijkant van zijn voertuig. Zijn hart staat stil.

Hij kijkt recht in de ogen van een wildvreemde kerel, een militair volledig gecamoufleerd en in de 'war-paint', zijn wapen bijna achtere-loos op hem gericht. Dat is het dan, op zo'n schlemielige wijze aan je einde komen, en in Bombardije nog wel. Ergens noteert hij mentaal dat zijn sneuvelbereidheid niet echt hoog is.

Dan gebeuren er twee dingen: de militair zegt 'psst' en hij ziet het kleine, Nederlandse vlaggetje op zijn mouw. Hij heeft nauwelijks tijd om opgelucht adem te halen of de militair brengt de militaire groet en bijt hem toe dat hij sergeant Stevens is en dat hij zich gereed moet maken voor logost.

De opperwachtmeester registreert dat sergeant Stevens een vrouw is. 'Wat krijgen we nou' denkt hij, maar verbouwereerd laat hij het voertuig iets achterwaarts gaan en een gedek-

te opstelling innemen. Een hem onbekende soldaat springt meteen achterop zijn voertuig, groet eveneens en begint af te tanken. Ondertussen geeft hij sergeant Stevens op wat hij nodig heeft aan munitie. 'Verder nog iets nodig?' vraagt zijn redster in nood. Hij vertelt dat zijn bandendrukregeling niet goed functioneert en dat zijn werkstation defect is, maar daarvoor zullen ze wel geen oplossing hebben. 'Heb je een reboot uitgevoerd,' wordt gevraagd. Hij vertelt dat zijn reparatieschijfje beschadigd is en de reboot dus mislukt is. 'Okay, probeer de mijne maar,' is het antwoord. 'En ik laat wel even mijn mannetje naar je bandendruk kijken.' De opperwachtmeester gaat aan de slag en het lukt hem met behulp van de geleende cd-rom zijn werkstation weer aan de praat te krijgen. Zijn bestuurder en waarnemer zijn ondertussen samen met de bemanning van het bevoorradingsvoertuig bezig met de herbevoorrading van munitie, brandstof en wat olie. Hij ziet een paar benen onder zijn voertuig uitsteken, dat moet een monteur zijn. Op dat moment wordt hij afgeleid door een heerlijk geur. Op hetzelfde ogenblik wordt een dampende lasagna voor hem neergezet. 'Even in de magnetron gezet. Ik dacht dat je wel trek zou hebben,' is het nuchtere commentaar van sergeant Stevens. 'Ik heb nog een paar pre-meals achterin neergelegd,' vervolgt zij.

Daarna neemt haar gedrag een andere wending: haar stem wordt harder. 'Ik vind het overigens maar een slechte zaak dat ik je voertuig zo onopgemerkt kon benaderen,' zegt ze met een koele blik in de ogen. 'Je nabij-beveiliging deugde voor geen meter en je opstelling vond ik eigenlijk ook maar niks. Dat doen wij beter,' en ze beent weg, de opperwachtmeester verbijsterd achterlatend. Even later is zij terug: 'Ik denk dat we alles gereed hebben. Je bent weer opgetopt. De bandendruk-compressor is beschadigd. Over een uur heb ik een BDR-ploegje hier die dat varkentje even zullen wassen. Heb je nog wensen of vragen? Zo niet, dan nok ik af.'

De opper Van den Hoef bedankt haar. Ser-

* De auteur is werkzaam bij de Landmachtstaf.

Logboek

geant Stevens brengt weer de militaire groet, maakt model rechtsomkeert, en verdwijnt tussen de struiken naar haar vrachtauto. Even later is hij weer alleen met zijn voertuig en zijn bemanning. Nu zijn werkstation het weer doet, ziet hij waar de andere voertuigen van zijn peloton zich bevinden en kan hij weer contact met ze opnemen. Ze melden zich allemaal in het net. Ook bij hen is de bevoorradings voltooid. De opstellingen worden weer ingenomen en het lange wachten gaat door.

Onder in zijn voertuig en met een volle maag mijmert opperwachtmeester Van den Hoef over wat er het afgelopen uur is gebeurd. Wat een verschil met vroeger. Vroeger liepen die etappezwijnen nooit in een gevechtssuitrusting: nooit een helm op, nooit gecamoufleerd, nooit hun gasmasker bij zich, nooit alert en agressief. Die sergeant Stevens was wel wat anders. Natuurlijk ging dat groeten wel erg ver, om over de kritiek op zijn tactisch optreden maar te zwijgen: dat sloeg natuurlijk nergens op. Maar voor de rest, prima. Het idee dat je echt geholpen wordt, dat ze zelf beginnen met je voertuig af te tanken, dat ze je snel nog even een warme hap geven; er was inderdaad behoorlijk wat veranderd.

Vroeger werd je als klant weggekeken. Al die logistiekelingen waren alleen maar goed in het uitstekend voor zichzelf zorgen; de rest was bijzaak. Als hij nog terughad aan het gedoe om de keukenwagen mee te krijgen. Elke keer weer werd uitgelegd dat het veel handiger was om gevechtsrantsoenen op de kazerne warm te maken en op te voeren in plaats van met de keukengroep uit te rukken. Dat de troep baalde van al die gevechtsrantsoenen interesseerde ze niets; als zij hun keukenwagen maar schoon konden houden. Trouwens niet alleen te velde, ook in de kazerne was het wat betreft de dienstverlening in de keukens vaak huilen met de pet op. Er was altijd een reden waarom iets niet kon. Altijd was er wel een regeltje of anderszins waarom je geen aanspraak had op dit of dat. Service was een onbekend begrip!

En wat te denken van de terreur van de inspectie. Als ze het bij de herstelcompagnie

maar even te druk leken te krijgen, kwam er geen voertuig meer door de inspectie. Wat je ook deed, hoe je ook poetste, ze vonden altijd wel iets waarom ze je voertuig weigerden; en zelf hadden ze nooit vuile handen. Gek werd je ervan. En dan wel op Advies & Assistentie-bezoek komen om je te vertellen wat je allemaal beter kon doen. En toen vervolgens bleek dat het materieelbeheer kl-breed niet deugde, riepen ze doodleuk dat het een commandantenverantwoordelijkheid was! Alsof die er een bende van hadden gemaakt En dan die ziekenbakken, ook al zo'n poel van verderf. De brancards werden alleen maar gebruikt om op te meuren. En op het moment dat je een hospik nodig had, waren ze er niet of hadden ze de goeie spullen niet bij zich. Sukkels waren het. De logistiek was ziek! En met hoeveel ze wel niet waren! Dat werd pas goed duidelijk toen ze allemaal die gele kraagspiegel gingen dragen: je struikelde erover. Maar presteren, ho maar. Dan was het nu toch wel anders, dacht Van den Hoef. Toch wel knap zoals ze dat hadden geregeld. Uiteindelijk hadden ze het voor elkaar gekregen dat service ook binnen de kl met hoofdletters werd geschreven. Dat moet vooral aan de mensen hebben gelegen, realiseerde Van den Hoef zich. De spullen waren altijd goed geweest en zijn ook redelijk goed gebleven.

Maar de mentaliteit was inderdaad goed anders geworden. Ze zeurden nog steeds natuurlijk, maar nu nadat ze je geholpen hadden. Ze zeurden niet langer, zodat ze je maar niet hoefden te helpen. En ze gedroegen zich als militaire tijgers! Toch knap dat ze zo'n ommezwaai hadden weten te realiseren. Hij had eigenlijk geen idee hoe dat was gegaan. Toch eens navragen bij gelegenheid. Misschien had hij er wat aan: bij het eskadron was immers ook nog wel wat te verbeteren. Hij moest dat maar eens noteren. Hij pakte zijn logboek, maar voordat hij iets kan opschrijven meldt zijn bestuurder dat de BDR-ploeg er is en of hij even mag helpen met het verwisselen van de bandendruk-compressor. Van den Hoef knikt en buigt zich glimlachend opnieuw over zijn logboek.

TEGGENWICHT